

LEGENDES
&
MÄTTES

KOFFIE & KANEELBROODJES
MAGIE & MELKSCHUIM

TRAVIS
BALDREE

Travis Baldree

Legendes & lattes

Legendes & lattes-serie – deel 1

Vertaling Erica Disco

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor iedereen die zich weleens afvraagt wat er gebeurd
zou zijn als hij een andere weg was ingeslagen...

Proloog

Onder luid geknars liet Viv haar slagzwaard Zwartbloed in de schedel van de scalvert dringen. Het zwaard trilde in haar handen en haar gespierde armen spanden zich aan toen ze het in een wolk van viezigheid terugtrok. De scalvert-koningin slaakte nog een lange, sidderende kreun... en stortte vervolgens ter aarde.

Met een zucht liet Viv zich op haar knieën zakken. De zeurende pijn in haar onderrug speelde haar weer parten en ze drukte een van haar enorme knuisten ertegen om die weg te krijgen. Terwijl ze het zweet en het bloed van haar gezicht veegde, staarde ze naar de dode koningin. Achter haar steeg gebrul en gejuich op.

Ze boog zich voorover. Ja, daar had je hem, vlak boven de neusholte. De kop van het beest was twee keer zo breed als zichzelf – een en al ontzagwekkende tanden en ontelbaar veel ogen, met een enorme, vooruitstekende onderkaak. In het midden zag ze de vlezige plooi waarover ze had gelezen.

Toen ze met haar vingers de plooi openwrikte, scheen er een flets, goudkleurig licht naar buiten. Ze liet haar hand in het vlees glijden, sloot haar vuist om een hoekige knobbel en gaf er een ruk aan. Met een scheurend geluid kwam hij los uit het weefsel.

Op dat moment kwam Fennus achter haar staan, ze kon zijn parfum ruiken. ‘Is dat hem?’ vroeg hij, niet al te geïnteresseerd.

‘Yep.’ Kreunend kwam Viv overeind, waarbij ze Zwartbloed als kruk gebruikte. Zonder de steen schoon te maken stopte ze hem in een buideltje aan haar patroongordel en liet ze het slagzwaard op haar schouder rusten.

‘Is dat echt alles wat je wilt hebben?’ Met toegeknepen ogen keek Fennus naar haar omhoog. Op zijn lange, knappe gezicht lag een geamuseerde uitdrukking en hij gebaarde naar de wanden van de grot, waar de scalvert-koningin wie weet wat voor rijkdommen had weggeborgen in lagen van uitgehard speeksel. Wagens, schatkisten en de botten van paarden en mannen hingen tussen het goud, het zilver en de edelstenen – de blinkende buit van de afgelopen eeuwen.

‘Yep,’ zei ze weer. ‘We staan quitte.’

De rest van het gezelschap kwam eraan. Roon, Taivus en de kleine Gallina klonken uitgeput, maar opgetogen door hun overwinning. Roon kamde de smurrie uit zijn baard, Gallina schoof haar dolken terug in de schedes en Taivus kwam zwierig achter hen aan, lang en opletend. Ze vormden een goed team.

Viv draaide zich om en liep naar de ingang van de grot, waardoor nog steeds wat zwak licht naar binnen viel.

‘Waar ga jij naartoe?’ bulderde Roon, met zijn ruige, maar vriendelijke stem.

‘Naar buiten.’

‘Maar... ga je dan niet...’ begon Gallina.

Iemand legde haar het zwijgen op, waarschijnlijk Fennus.

Er ging een steek van schaamte door Viv heen. Ze vond Gallina de aardigste van het stel en had waarschijnlijk de tijd

moeten nemen om het uit te leggen. Alleen was ze er klaar mee. Waarom zou ze het nog langer rekken? Ze wilde het er niet meer over hebben, want als ze dat wel deed, zou ze misschien nog van gedachten veranderen.

Na tweeëntwintig jaar als avonturierster had Viv genoeg van het bloed, de modder en het gelul. Het leven van een ork draaide om kracht en geweld en kwam gewoonlijk abrupt ten einde, maar ze vertikte het om zelf op die manier te gaan.

Het was tijd voor iets nieuws.

1

Viv stond in de ochtendkou naar de brede vallei beneden haar te kijken. Een bed van mist deed de oevers van de rivier die de stad Thune doormidden kliefde vervagen. Hier en daar lichtte een met koper beklede torenspits op in de zon.

Nog voor zonsopkomst had ze haar kamp opgebroken en met haar lange benen de laatste kilometers afgelegd. Zwartbloed hing zwaar op haar rug, de scalvertsteen was weggestopt in een van de binnenzakken van haar jas. Hij voelde aan als een harde, verschrompelde appel en van tijd tot tijd raakte ze hem in een reflex door de stof heen aan om te voelen of hij nog wel op zijn plaats zat.

Over haar ene schouder hing een leren tas, voornamelijk volgestopt met aantekeningen en plannen, een paar stukken scheepsbeschuit, een buideltje met platinastukken, diverse edelstenen en een klein, merkwaardig instrument.

Ze volgde de weg omlaag, de vallei in. Toen de mist optrok, kwam er een boerenkar vol met alfalfa voorbij.

Viv voelde zich nerveus en verrukt, iets wat ze al jaren niet meer had ervaren. Het gevoel zwol aan in haar binnenste als een strijdkreet die ze nauwelijks kon bedwingen. Zo goed had ze zich nog nooit ergens op voorbereid. Ze had gelezen, vragen gesteld, onderzoek gedaan, gewikt en gewogen, maar

uiteindelijk was haar keuze op deze stad gevallen. Nadat ze alle andere locaties van haar lijst had afgestreept, had ze het absoluut zeker geweten. Hoewel het nu opeens dwaas en impulsief leek dat ze zo zeker van haar zaak was geweest, was haar opwinding er niet minder om.

Er stond geen muur om Thune heen. De stad was inmiddels tot ver buiten de oude verdedigingsmuren gegroeid, maar toch had ze het gevoel dat ze een grens naderde. Het was al een eeuwigheid geleden dat ze langer dan een paar nachten op dezelfde plek was gebleven, langer dan de tijd die nodig was om een klus te klaren. Toch was ze nu van plan om zich definitief te vestigen in een stad waar ze in haar hele leven misschien drie keer was geweest.

Opeens bleef ze staan en keek behoedzaam om zich heen, alsof de weg niet helemaal verlaten was en de boer niet allang was opgeslokt door de mist. Ze haalde een stukje perkament uit haar tas en las de woorden die ze had overgeschreven.

De leer der wonderen verklaart
Daar waar de scalvert-steen brandt
Ontstaat een ring van voorspoed
Die u geeft wat u verlangt.

Viv borg het briefje weer zorgvuldig op en pakte in plaats daarvan het instrument dat ze een week eerder bij een thau-mische geleerde in Arvenne had gekocht: een wichelroede.

Het kleine, houten handvat was omwikkeld met koperdraad, zodat de runen die erin gekerfd waren aan het oog werden onttrokken. Er was een gevorkte essentak op bevestigd die vrij kon ronddraaien. Ze klemde de wichelroede in

haar vuist en voelde dat het koperdraad de warmte van haar handpalm opnam.

Er werd bijna onmerkbaar aan het handvat getrokken. Tenminste, daar was ze vrijwel zeker van. Toen de geleerde het had voorgedaan, was er een veel sterkere aantrekkingskracht uit gekomen. Snel zette ze de gedachte van zich af dat het maar een trucje was geweest. Personen met een vaste verblijfplaats lieten het in de regel wel uit hun hoofd om te sollen met een ork die twee keer zo lang was als zij en die hun pols zou kunnen breken als ze elkaar iets te krachtig de hand schudden.

Ze haalde diep adem en liep met de wichelroede voor zich uit Thune in.

Naarmate ze verder de stad in kwam, klonken er steeds meer tekenen van leven. Aan de rand van Thune stonden voornamelijk houten gebouwen, met hier en daar een fundering van riviersteen. Hoe dichterbij het centrum ze kwam, hoe meer steen ze zag, alsof de stad door de jaren heen versteend was geraakt. Modderige paden maakten plaats voor stenen laantjes en nog dichterbij het hart van de stad voor klinkerweggetjes. Er stonden tempels en herbergen aan pleinen waarop standbeelden prijken van types die vroeger waarschijnlijk van belang waren geweest.

Al haar twijfels over de wichelroede waren inmiddels verdwenen. Ze werd er nu echt door meegetrokken, alsof het een levend wezen was. De korte rukjes gingen over in een aanhoudende aantrekkingskracht. Haar onderzoek was niet voor niets geweest. Het was duidelijk dat er leylijnen onder de stad door liepen; krachtige energiestromen. Geleerden discussieerden er vaak over of die lijnen ontstonden waar er

nederzettingen werden gebouwd, of dat men ernaartoe werd getrokken, zoals naar warmte in de winter. Voor Viv was het echter alleen van belang dát ze er waren.

Al was het vinden van een krachtige leylijn natuurlijk nog maar het begin.

Het gevorkte stuk esenhout zwiepte van links naar rechts en zo werd ze na een poosje steeds weer een andere kant op getrokken, als een vis aan een haak. Na een tijdje hoefde ze er niet meer naar te kijken. Het ging op gevoel en ze kon nu beter op haar omgeving letten.

Het instrument voerde haar mee over de hoofdwegen, door de kronkelsteegjes die alles met elkaar verbonden, langs hoefmederijen, pensions, markten en herbergen. Er was maar weinig volk op de been dat net zo groot was als zij en ze voelde zich geen moment in het nauw gedreven. Die uitwerking had Zwartbloed wel vaker.

Onderweg rook ze alle geuren die bij een stad hoorden: gebakken brood, paarden, natte stenen, heet metaal, bloemenparfum en oude stront. Dezelfde geuren die je in elke stad aantrof, maar daardoorheen rook ze de geur van de rivier. Soms ving ze tussen de gebouwen door een glimp op van de schoepen van het waterrad bij de korenmolen.

Viv liet zich leiden door de wichelroede. Een paar keer kwam er zo'n sterke kracht uit dat ze bleef staan om de nabijgelegen gebouwen eens goed te bekijken, maar telkens zette ze teleurgesteld haar zoektocht voort. De wichelroede bleef dan wel een tijdje protesteren, maar gaf het uiteindelijk op en vond een nieuwe richting waar hij heen wilde.

Na een hele tijd voelde ze zo'n harde ruk dat ze verdwaasd bleef staan, en daar vond ze wat ze had gezocht.

Niet aan de hoofdstraat, dat zou te veel gevraagd zijn, maar

slechts één straat daarvandaan. Aan weerskanten stonden straatlantaarns die op kerosine werkten, zodat de kans hier klein was dat je na het donker een mes tussen je ribben zou krijgen. De gebouwen aan Redstone waren duidelijk oud, maar de daken leken goed onderhouden. Behalve dan bij één pand, waar de wichelroede haar steeds dichterbij trok.

Voor wat het was, was het niet groot. Aan één ooghaakje bungelde een verweerd bord met de tekst PARKINS STALHOUDERIJ erop, al was de verf van de reliëfletters allang afgebladderd. Er waren twee grote, met ijzer beslagen houten deuren, maar die stonden op een kier en de dwarsbalk was ernaast tegen de muur gezet. Daarnaast bevond zich een kleinere deur die toch groot genoeg was voor een ork en amusant genoeg was afgesloten met een hangslot.

Viv stak haar hoofd naar binnen om een kijkje te nemen. Door een gat in het dak viel licht naar binnen en in een brede gang die uitkwam op zes paardenboxen zag ze de scherven van een handjevol dakpannen van klei liggen. Een niet al te stevig uitziende ladder voerde naar een hooizolder en links van haar zag ze een klein kantoor met een bergruimte. Uit de trog achterin steeg de zure geur van weggerot hooi op en er dwarrelde stof in het licht, alsof het nooit zou neerdalen.

Perfect, dacht ze, terwijl ze de wichelroede opborg.

Toen ze weer naar buiten stapte op de steeds drukker wordende straat, keek ze naar de verweerde oude vrouw die aan de overkant de stoep stond te vegen. Ze wist vrijwel zeker dat de vrouw al bezig was geweest toen zij daar aankwam en dat de stoep inmiddels blinkend schoon moest zijn, maar desondanks veegde de vrouw stug door en wierp ze om de paar tellen een steelse blik op Viv.

Die stak de straat over.

De oude vrouw had het fatsoen om verbaasd te kijken en wist een halfslachtig glimlachje op te brengen.

‘Weet u wie de eigenaar van dat pand is?’

De vrouw was nog niet half zo groot als zij en moest haar hoofd in haar nek leggen om oogcontact te kunnen maken. Haar ogen werden aan het zicht onttrokken omdat ze een nadenkend gezicht trok dat eruitzag als een wirwar van rimpels. ‘De stalhouderij?’

‘Yep.’

‘Nou-ou...’ Ze deed alsof ze diep moest nadenken, maar het was Viv meteen duidelijk dat er niets aan haar geheugen mankeerde. ‘Dat is ouwe Ansom, als ik me niet vergis. Veel verstand van zaken had hij niet, en ook niet van zijn huwelijkse plichten, als ik zijn vrouw moest geloven.’ Ze wiebelde suggestief met haar wenkbrauwen.

‘Dus hij heet geen Parkin?’ wilde Viv weten.

‘Nee. Het was hem te duur om dat bord te vervangen nadat hij het gekocht had.’

Viv glimlachte geamuseerd, waardoor haar onderste snijtanden prominent aanwezig waren. ‘Enig idee waar ik hem kan vinden?’

‘Niet zeker, maar waarschijnlijk is hij bezig met het enige waar hij wél goed in is.’ Met haar vrije hand bracht ze een denkbeeldige kroes naar haar lippen. ‘Als je hem echt wil vinden, zou ik eens in de cafés aan Rawbone Alley gaan kijken. Ongeveer zes straten die kant op.’ Ze gebaarde in zuidelijke richting.

‘Zo vroeg al?’

‘O, maar déze taak neemt hij echt serieus.’

‘Bedankt, mevrouw,’ zei Viv.

‘Mevrouw?’ De vrouw schaterde het uit. ‘Zeg maar gewoon

Laney. Ben je van plan om mijn nieuwe overbuurvrouw te worden?’ Ze keek er vragend bij.

‘Viv.’

‘Viv,’ herhaalde Laney met een knikje.

‘We zullen zien. Het hangt ervan af of hij echt zo’n slechte zakenman is als jij beweert.’

Toen Viv wegliep, lachte de oude vrouw nog steeds.

Wat Laney ook beweerde, Viv verwachtte niet dat ze Ansom op dit tijdstip in Rawbone Alley zou aantreffen. Ze was van plan om bij het eerste het beste café waarvan de deur openstond navraag naar hem te doen en als ze eenmaal wist waar hij vaak kwam, later op de dag terug te gaan om hem te zoeken.

Uiteindelijk was het bij het derde café al raak. Nadat ze naar hem had gevraagd, nam de waard haar van top tot teen op en keek hij nadrukkelijk naar het heft van Zwartbloed dat boven haar schouder uitstak.

‘Ik zoek geen problemen, ik kom alleen voor zaken,’ zei ze op effen toon, terwijl ze probeerde er iets minder dreigend uit te zien.

Blijkbaar stelde het hem gerust dat ze niet op ruzie uit was, want hij wees met zijn duim naar de hoek en ging verder met het schoonmaken van de bar, wat er in feite op neerkwam dat hij het vuil alleen maar verplaatste.

Toen Viv op het tafeltje afliep, kreeg ze het overweldigende gevoel dat ze het hol van een of ander oud bosdier betrad. Een das, misschien. Niet dat er iets dreigends van hem uitging, maar het voelde alsof hij hier zo veel tijd had doorgebracht dat de plek zijn geur had overgenomen en in wezen aan hem toebehoorde.

Hij zag er zelfs uit als een das, met een grote, vettige, met wit doorspekte zwarte baard die als een klittenbos voor zijn borst hing. Hij was net zo breed als dat hij lang was en nam zo veel ruimte tussen de muur en de tafel in beslag dat de tafel een stukje omhoog kwam wanneer hij diep inademde.

‘Ben jij Ansom?’ wilde Viv weten.

Dat bevestigde hij.

‘Mag ik gaan zitten?’ Zonder het antwoord af te wachten nam ze plaats, met Zwartbloed tegen de achterkant van haar stoel geleund. Eerlijk gezegd was ze het niet gewend om ergens toestemming voor te vragen.

Ansom staaarde haar over zijn gezwollen onderste oogleden heen aan. Niet vijandig, maar wel op zijn hoede. Vóór hem stond een bijna lege kroes. Toen Viv de aandacht van de waard trok en naar de kroes gebaarde, fleurde Ansom meteen op. ‘Dank je,’ mompelde hij.

‘Ik hoorde dat jij de eigenaar bent van die oude stalhouderij aan Redstone. Klopt dat?’

Ansom zei van wel.

‘Ik wil hem graag kopen, en ik heb het idee dat jij hem misschien wel wilt verkopen.’

Op zijn gezicht verscheen een verbaasde uitdrukking, maar dat duurde maar even. Zijn blik werd scherper en hoewel hij misschien geen verstand van zaken had, kreeg Viv sterk de indruk dat hij wel goed kon onderhandelen. ‘Misschien,’ bromde hij. ‘Alleen is dat wel een eersteklas optrekje. Eersteklas! Er is me al vaker een bod gedaan, maar de meeste mensen weten de locatie niet echt op waarde te schatten. Dat wil zeggen, ze bieden te weinig.’

Precies op dat moment zette de waard hem een volle kroes voor.

Dat leek Ansom haar in dank af te nemen. ‘Ja, ik heb heel wat beschamend lage biedingen gekregen. Dus je bent gewaarschuwd, ik ken de waarde van het pand en wil het alleen verkopen aan een serieuze zakenman. Eh... zakenvrouw,’ corrigeerde hij zichzelf.

Viv glimlachte geamuseerd en dacht weer terug aan Laney. ‘Nou, Ansom, zakendoen kan op allerlei manieren.’ Ze was zich sterk bewust van Zwartbloed die tegen haar aan leunde en bedacht hoe makkelijk het in haar oude leven zou zijn geweest om ‘zaken’ met hem te doen. ‘Maar wat voor zaken ik ook doe, ik neem mijn werk altijd serieus, daar kun je van op aan.’

Ze pakte haar tas en haalde het buideltje met platinastukken tevoorschijn. Ze pakte er eentje uit en hield dat tussen duim en wijsvinger omhoog zodat het licht erop viel. Platina was een betaalmiddel dat je op dit soort plekken zelden tegenkwam en ze zou binnenkort wat moeten omwisselen voor kleinere coupures, maar ze had iets achter de hand willen houden voor dit soort momenten.

Ansom zette grote ogen op. ‘O, eh... serieus. Ja! Dat is zeker serieus!’ Hij nam een flinke slok bier om zijn verbazing te verhullen.

Sluwe vos, dacht Viv, die probeerde niet te grijnzen. ‘Aangezien we hier met serieuze zakenlui onder elkaar zijn, wil ik je tijd niet verspillen.’ Ze steunde met haar elleboog op tafel en schoof acht platinastukken naar hem toe. ‘Dit staat ongeveer gelijk aan tachtig gouden pondstukken. Die zouden de waarde wel moeten dekken. Volgens mij kunnen we het er wel over eens zijn dat het gebouw een krot is en dat de kans dat een andere... zakenvrouw... je opspoort en contant wil betalen steeds kleiner wordt.’ Ze hield zijn blik vast.

Hoewel hij de kroes naar zijn lippen had gebracht, nam hij geen slok. Toen Viv aanstalten maakte om het platina weer terug te trekken, legde hij snel zijn hand op de hare, die veel groter was.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze hem aan.

‘Ik merk dat je er oog voor hebt.’ Ansom knipperde snel.

‘Dat klopt. Als je vanochtend nog tijd hebt om de eigendomsakte te halen en aan me over te dragen, wacht ik hier wel. Maar hooguit tot het middaguur.’

Die ouwe das bleek een stuk vlugger te zijn dan hij eruitzag.

Terwijl Viv de akte tekende en de sleutels in haar zak stopte, schoof Ansom het platina in zijn beurs, zo te zien opgelucht dat de deal rond was. ‘Zeg... ik had niet verwacht dat jij een stalhouderij zou willen runnen,’ merkte hij op.

Het was algemeen bekend dat paarden niet zo van orks hielden.

‘Dat wil ik ook niet. Ik ga een koffiehuis beginnen.’

Verward keek hij haar aan. ‘Waarom heb je dan een paardenstal gekocht?’

Even gaf Viv geen antwoord, toen staarde ze hem door-dringend aan. ‘Dat iets op een bepaalde manier begint, wil niet zeggen dat het ook zo eindigt.’ Ze vouwde de akte op en stopte hem in haar tas.

Toen ze de deur uit liep, riep Ansom haar na: ‘Hé! Wat is koffie in godensnaam?’

Viv had nog drie dingen te doen voordat ze terugging naar de stalhouderij.

Bij het wisselkantoor in het handelsdepot zorgde ze ervoor dat ze wat koper, zilver en goud in haar beurs kreeg, en

daarna ging ze naar het Athenaeum op de kleine thaumische universiteit aan de noordelijke oever van de rivier. Ze had toch al willen weten waar dat zich bevond, voor het geval dat ze nog meer zou willen lezen.

Bovendien was er in de meeste grote steden een postbalie in de verschillende Athenaea en bibliotheken en maakten de met koper beklede torenspitsen het makkelijk om de weg ernaartoe te vinden.

Aan een van de grote tafels tussen de boekenplanken schreef ze twee brieven, waarvoor ze een paar vellen van haar perkament gebruikte. Door de geur van papier, stof en ouderdom moest ze denken aan de keren dat ze de laatste tijd had zitten lezen op plekken zoals deze.

Nu had ze een leven waarin ze haar spieren, haar reflexen en de hardheid van haar geest had verruild voor een leven waarin ze las, plannen maakte en op details lette. Met een weemoedig glimlachje begon ze te schrijven.

De gnoom achter de postbalie kon haar blik niet van haar afhouden toen ze de zegelwas op de envelop drukte. De vrouw moest twee keer om de adressen vragen, zo erg was ze van haar stuk gebracht omdat er een ork in het gebouw was.

‘Ik ben op zoek naar een slotenmaker. Kent u een betrouwbaar iemand?’

De gnoom bleef haar nog even met open mond aankijken, maar herstelde zich en begon in een gids achter de toonbank te bladeren. ‘Markev and Sons,’ antwoordde ze. ‘Mason’s Lane nummer acht-twee-zeven.’ Ze gaf nog een onduidelijke routebeschrijving.

Viv bedankte haar en vertrok.

Markev and Sons was inderdaad op de aangegeven plek

te vinden. Even later vertrok Viv, één zilverstuk en drie koperstukken lichter, met een enorme en behoorlijk zware kluis onder haar gespierde arm.

Tegen zonsondergang kwam Viv weer aan bij de stalhouderij, sloot de deuren goed af en sleepte de kluis naar de achterzijde van een L-vormig bureau in het kantoor. Ze stopte de akte en haar betaalmiddelen erin, deed de kluis op slot en hing de sleutel om haar hals.

Nadat ze een tijdje had rondgetast met haar voeten en vingertoppen, vond ze een losliggende tegel in het pad tussen de stallen en tilde die met de nodige inspanning van zijn plaats. Onder de tegel groef ze wat aarde weg en daarna legde ze de scalvert-steen voorzichtig in het kuiltje. Ze dekte hem toe met de aarde, legde de tegel terug en ging met een stugge, verharrende bezem over de vloer tot er niets meer aan te zien was.

Ze staarde er even naar, met al haar hoop gericht op die kleine steen die als een geheim hart was begraven in Parkins Stalhouderij.

Nee, het was geen stalhouderij meer.

Dit pand was nu van haar.

Ze keek om zich heen. Haar eigen plekje. Geen tijdelijk onderkomen of een plek om haar slaapmat voor één nachtje uit te rollen. Háár plek.

De koele avondlucht kwam door het gat in het dak naar binnen, dus vannacht zou het in elk geval niet anders aanvoelen dan een gewone nacht onder de sterren. Ze keek naar de hooizolder en de ladder die daarheen voerde. Toen ze een van de onderste treden uitprobeerde met haar voet, versplinterde die als balsahout. Ze snoof verachtelijk, maakte Zwartbloed los en slingerde het zwaard met beide handen op de zolder,

waardoor een paar duiven geschrokken wegvlogen door het dak. Nadat ze die even had nagestaard, rolde ze haar slaapmat uit in een van de paardenboxen. Een kampvuur kon ze hier niet maken en er viel weinig licht van de straatlantaarns naar binnen, maar dat vond ze niet erg.

In het zwakker wordende licht nam ze het interieur in zich op, omringd door stokoude paardenvijgen en het stof der verwaarlozing. Hoewel ze niet veel verstand van gebouwen had, was het wel duidelijk dat hier een hoop aan moest gebeuren.

Maar het eindresultaat? Iets wat ze had opgebouwd in plaats van afgebroken.

Natuurlijk sloeg het nergens op. Een koffiehuis? In een stad waar niemand wist wat koffie was? Tot een halfjaar geleden had ze er zelf ook nog nooit van gehoord en had ze het nooit geroken of geproefd. Op het eerste gezicht was haar idee pure waanzin.

In het donker glimlachte ze voor zich uit.

Toen ze zich uiteindelijk neervlijde op haar slaapmat, bedacht ze wat ze de volgende dag allemaal zou moeten doen, maar ze kwam niet verder dan drie punten.

Die nacht sliep ze als een roos.

ALLES IS MOGELIJK MET EEN KOP KOFFIE

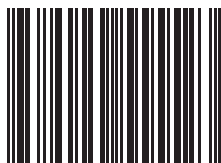
Na jaren vol gevaar en bloederige avonturen is de dappere ork-krijger Viv toe aan iets nieuws. Ze hangt haar zwaard aan de wilgen en besluit een koffiehuis te openen in het havenstadje Thune. Klein probleempje: niemand in de stad weet wat koffie is.

Gelukkig krijgt ze hulp uit onverwachte hoek van de handige kluskabouter Cal, de mysterieuze succubus Tandri en de stille ratkin Thimble die de beste kaneelbroodjes bakt. Al snel weet Viv veel bezoekers te trekken, maar oude en nieuwe rivalen doen er alles aan om haar succes te dwarsbomen. Viv zal opnieuw moeten strijden om te beschermen waar ze het meest om geeft.

Travis Baldree is de *New York Times*-bestsellerauteur van *Legendes & lattes*, een hartverwarmend fantasyverhaal over familie, vriendschap en het perfecte kopje koffie. Hij spreekt fulltime luisterboeken in en was de vormgever van verschillende videogames. Hij woont in de Pacific Northwest met zijn gezin en zijn hondje.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 555523 >

